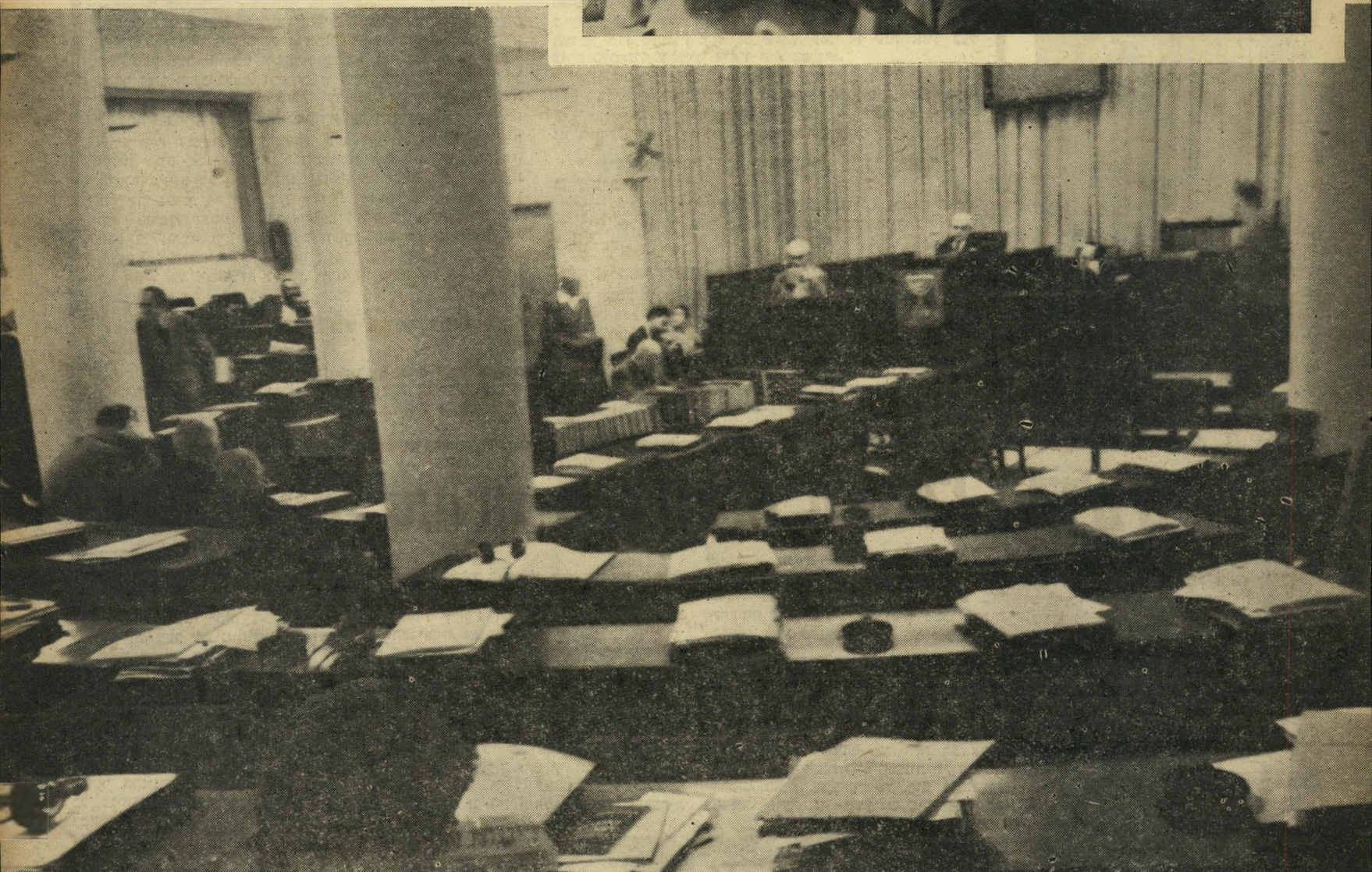

היציע ומימין מלא וגדוש אני-
 שים היודעים כי כאן נחתכים
 דברים נוגעים למאות אלפים,
 עשויים לקבוע את דרך המ-
 דינה. האולם עצמו נלמטה
 כמעט ריק לחלוטין. רבים חו-
 שבים שהדרך לתיקון מצב זה
 הוא בשינוי מהפכני של חוק
 הבחירות. שישנה לחלוטין את
 ההרכב של הכנסת הבאה.

בחירות

או

הבחירות?

מאת אורי אבנרי

תן למבטך לרחף על פני תמונה זו. זוהי ישיבה רגילה של הכנסת, וזו תמונה רגילה.

על דוכן הגוואמים מדבר אחד הח"כים. היושביראש התורני, מזכיר הכנסת, הקצונים יושבים על משמרתם. לפניהם אולם ריק.

מימין ספסלי מפא"י. אין בהם איש, מלבד ח"כ יזהר סמילנסקי, בעל הראש במרכז התמונה למטה, סופר צעיר שכמעט ואינו מדבר לעולם באולם. ליד שולחן הממשלה דמותו הגלמודה של שר המשפטים, פנחס רוזן.

בין העמידים יושבת ח"כ הצ"כ שושנה פרסיץ, בין שני חברי-כנסת אחריהם, בסך-הכל שלושה מתוך סיעה שלמה. משמאל מתהלך מנחם בגין. בתמונה כולה, המקיפה למעלה ממחצית ספסלי הכנסת, יושבים ועומדים בסך הכל 10 (עשרה) חברי-כנסת.

אדם הנכנס לבית הזה נדבק מיד מרוח השיעמום האופף אותו כמעט כל ימות-השנה, להוציא מספר ישיבות דרמטיות. חברי-כנסת עצמם אינם מסתירים את הרגשת חוסר-התכלית המכרסמת בהם. הם יודעים שלא כאן המקום להכרעות אישיות, לדעות בלתי-תלויות, לויכוח אמיתי בין מנהיגים. הכנסת היא שדה-הקרב של מנגנונים מפלגתיים, והח"כ הבודד שוב אינו אלא מנוף קטן העולה ויורד בשעת הצבעה לפי רצונו של אותו מנגנון נטולי-נשמה.

מנתח שטחי יכול לזרוק את האשמה לתוך חיקם של הח"כים, להאמין כי 120 חברי כנסת אחרים, יותר מבריקים או יותר חכמים, היו משנים את המצב. זוהי אשליה. חברי-כנסת באים והולכים, אולם כל עוד קיימת השיטה הנוכחית של בחירתם, תהיה התוצאה שוה.